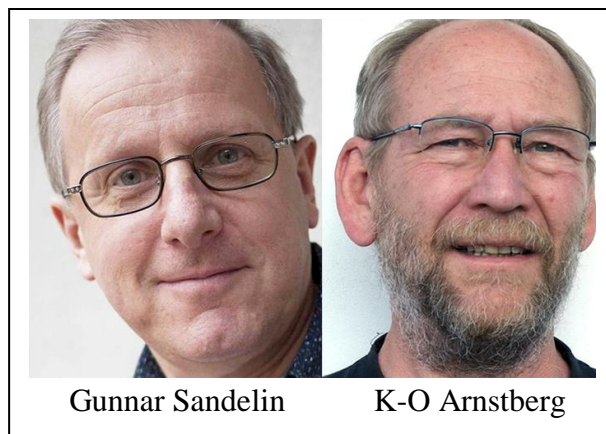

PRISSET

Tolv författare om svensk repression

Antologi - red. K-A Arnstberg
(2017)

Pia Hellertz – febr. 2018

Det finns hjältar – och så finns det HJÄLTAR. Det är dom som år efter år vill, kan och vågar berätta, analysera och tolka fakta om det som sker i omvärlden och i vårt eget samhälle, och som inte ingår i det politiskt korrekta paradigmet. Det är med stor förtvivlan och sorg jag läser *PRISSET*, en antologi där tolv författare berättar om de höga pris de fått betala för att vara sanningssökare och sanningssägare i ett land som verkar bli alltmer repressivt.

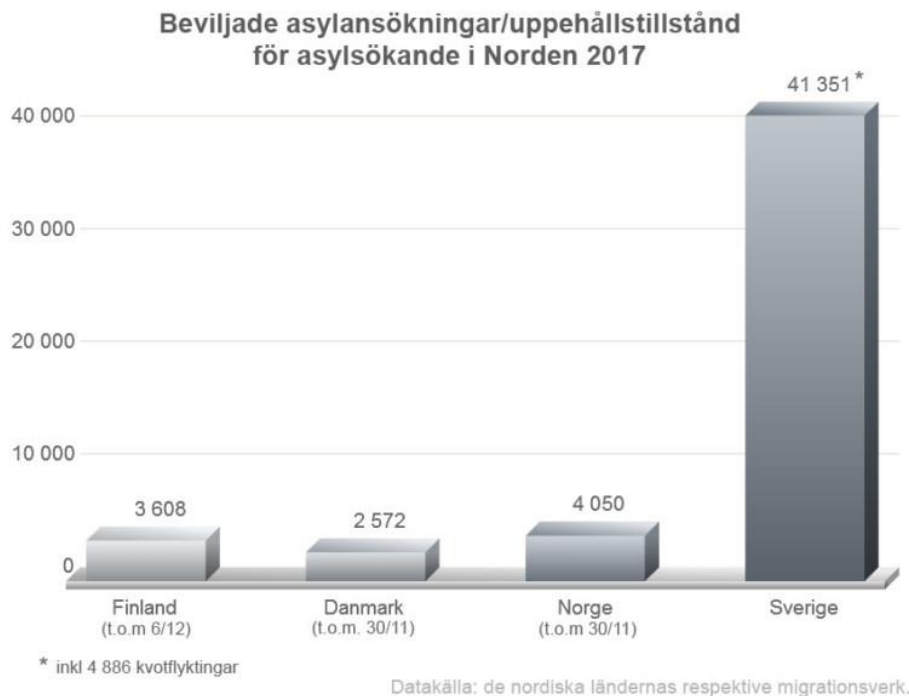
De tolv författarna är förutom redaktören, professorn i etnologi **K-O Arnstberg**, som forskat och specialiserat sig på etniska minoriteter och samhällsplanering, **Ingrid Björkman**, lärare, författare och docent i litteraturvetenskap, **Julia Caesar**, journalist och författare med lång erfarenhet inom dagstidningsvärlden, **Ingrid Carlqvist**, journalist, författare och samhällsdebattör i tidningar som Kvällsposten och Aftonbladet, **Mats Dagerlund**, ”alternativmedieveteran”, bland annat som tidigare ansvarig utgivare för *Avpixlat*, **Kajsa Ekholm Friedman**, professor emerita i socialantropologi, samt hennes make **Jonathan Friedman**, professor emeritus vid Lunds universitet samt från universitet i Kalifornien och Paris, som forskat om social rörlighet, immigration m.m., **Marika Formgren**, bland annat nyhetsjournalist vid Sveriges Radio P4 Halland samt några lokaltidningar, **Anna Hagwall**, politiskt aktiv inom SD samt egen företagare, **Jan Mild**, debattör och författare som länge varit politiskt aktiv, **Gunnar Sandelin**, socionom, journalist, författare och debattör samt **Jan Sjunnesson**, journalist, författare och folkhögskollärare.

Det är således inga ”duvungar” som berättar, tvärtom. Det är personer med mångåriga erfarenheter av att undersöka och att skriva och berätta. I *Förordet* berättar en anonym person varför hen inte vågade ställa upp i Priset. Hen hade fått nytt arbete och ville inte riskera det.

Det mångkulturella projektet

Samtliga inlägg i boken tar upp invandringen till diskussion. Invandrings-

politiken har alltmer blivit föremål för kritisk granskning, men bokens författare avslöjar att det inte är politiskt korrekt att kritiskt granska hanteringen av de tusentals och åter tusentals nykomna människor från andra delar av världen med helt andra kulturer. Det verkar inte vara tillåtet att vare sig diskutera antalet inkommande personer eller deras etnicitet och de kulturkrockar som uppstår. Ändå mindre tillåtet är det att avslöja att många av de som kommit att kallas ”ensamkommande flyktingbarn” istället är vuxna unga män.

Varför skiljer sig Sverige så markant från de övriga nordiska länderna?

K-O Arnstberg beskriver det han kallar ”maktelitens svek” i *Inledningen* och befarar att ”*eliten är i färd med att byta ut det svenska folket*” (s.12). Sen presenterar han siffror. En siffra som **Gunnar Sandelin**, en annan av antologins författare redovisar, är att det totalt handlar om cirka 813,000 personer som redan finns i Sverige tillsammans med den halva miljön som väntar på att få komma till Sverige. SCB redovisar att vi år 2017 blev fler än 10 miljoner invånare i Landet. Arnstberg berättar också att ungefär en miljon vuxna i landet kommer att leva på bidrag. Han lägger till nästan en halv miljon barn som blir beroende av bidrag. Vad kommer detta att innebära för Sveriges ekonomi? För välfärden?

Kriminalitet och våldsbrottslighet

Ett tema som återkommer hos flera författare är den kriminalitet och det våld som blivit en konsekvens av invandringen. De flesta som begår brotten är unga män (s. 13). En analys som Arnstberg gör är att kriminaliteten delvis beror på att

de unga männen är gravt missnöjda eftersom de jämför sig med hur svenskarna har det och upplever "orättvisorna". Han konstaterar också att "*den andra generationen är mer problematisk än den första, så man kan inte säga 'det tar tid men så småningom blir allting bra'*" (s. 14).

Arnstberg konstaterar också att "*En minsta gemensam nämnare för författarna av denna antologi är att vi håller koll på det som händer och lika lite som vi kröker ryggen inför makten, kan vi hålla truten. Det som är sant är väl sant, oavsett vem det är som bestämmer! Och fel är fel, om så både kung och fosterland påstår något annat. Vår uppfattning är, att det inte är politikerna utan Sveriges medborgare som äger landet*" (s. 15). Författaren citerar filosofen **Benjamin Höijers** uppmaning: "*Sök sanningen! Och för den dig till helvetets port, så klappa på!*" (s. 27).

Konkreta problem

Författarna nämner olika problem som invandringen av muslimer för med sig. Ett exempel är kraven som börjar komma att en kvinna som besöker ett sjukhus ska behandlas av kvinnlig läkare och kvinnlig vårdpersonal på samma sätt som män ska behandlas av manlig personal.¹

Ett annat problem som ofta kommer upp till diskussion är kvinnornas slöjor, speciellt burka och niqab, men även den vanliga slöjan i vissa verksamheter. Ännu ett problem är hedersbegreppet med allt vad det innebär av hedersförtryck, mord och misshandel i hederns namn m.m.

Ett problem som flera författare tar upp är att invandrarna till stor utsträckning inte är flyktingar från krig och terror utan "välfärdsinvandrare" som söker ett bättre liv. Europa, Norden och Sverige är attraktiva välfärdsområden. Detta innebär två konkreta problem. Ursprungsländerna dräneras på människor som skulle kunna utveckla det egna landet och mottagarländerna dräneras på välfärdsresurser för de egna medborgarna, en välvärd som de egna medborgarna kämpat för under många decennier.

Motståndet

Alla tolv författarna berättar om det motstånd de mött när de presenterat sina kritiska analyser, de trakasserier, det hån, de karaktärsord de mött, det pris de fått betala för att de drivs att söka sanningen och berätta. De blir kallade "rasister", "främlingsfientliga", ja till och med "nazister". Några hade till och med blivit fysiskt hotade och trakasserade. Det mest skrämmande är det pseudonymen **Julia Ceasar** utsattes för när journalister från kvällspressen besökte henne i hennes hem oanmälda och sen avslöjade hennes identitet och

¹ "Din muslimska patient – information till dig som vårdar patienter med muslimsk tro" - https://uvell.se/wp-content/uploads/2017/09/Muslimskpatient_A5_hela_3.pdf

publicerade bild på henne och hennes sjukdomshistoria i tidningen. Hon hade valt pseudonym för att skydda sin familj från trakasserier på grund av hennes kritiska reportage. I och med att massmedia avslöjade hennes identitet och publicerade många personuppgifter blev hon och hennes familj enormt sårbara. Hon skriver: *"Varför måste jag nödvändigtvis skriva? Jag upplever att jag inte har något val. Att skriva är en nödvändighet, ett sätt att försöka förstå den tid jag lever i"* (s. 55). Jag har verkligen full förståelse för Julia Ceasars behov av att undersöka och berätta och det är faktiskt en mänsklig rättighet att få göra det utan att bli trakasserad och förföljd. *"Mediadrev är vår tids häxprocesser"*, skriver hon (s. 58). Julia Ceasars kapitel är stark läsning. Hon hade arbetat på DN i 22 år som reporter och blev senare trakasserad av tidigare arbetskamrater. Jag blir förtvivlad över hur totalt hänsynslösa vissa journalister och medmänniskor kan bli i vissa situationer. Hon beskriver en strategi som används för att oskadlig-göra meningsmotståndare:

- 1) Tig ihjäl dem.
- 2) Häng ut dem.
- 3) Om strategi 2 misslyckas går man tillbaka till 1) *"och låtsas som om ingenting hänt"* (s. 67).

Kompetensdränering

Ingrid Björkman, en av bokens författare, har bott i Östafrika i flera omgångar och såg att Europas invandringspolitik ledde till att majoriteten av dem som fick asyl inte var flyktingar utan migranter som sökte sig till välfärdsländer. Det innebär att de egna länderna dränerades på den kompetens de hade behövt för att bygga upp länderna. Detta berättade Ingrid Björkman och ett par andra akademiska medförfattare i boken *Invandring – sammanbrott eller utveckling* (1993). Boken såldes och blev mycket uppskattad av läsarna men inga recensioner dök upp i dagspressen, trots att författarna skickat recensions-exemplar till tidningarna.

Då skrev hon en debattartikel till *Svenska Dagbladet*. Hon blev uppringd av debattredaktören som frågade om hon verkligen ville ha in den och om hon var medveten om att den kan vara "sprängstoff". Efter publiceringen blev hon uppringd av massor med människor som uppskattade artikeln och var tacksamma. Ingen enda negativ röst hördes. Hon berättar att hon till och med fick *"tre giftermålsanbud"* (s. 39). Men etablissemanget började attackera i form av debattartiklar i olika dagstidningar, bland dem företrädare för regering och riksdag. De *"trixade med siffror för att försöka dölja verkligheten"* (s. 39). Etablissemangets huvudargument var att *"det var vår plikt att ta emot flyktingar, att det mångkulturella samhället var ett bra samhälle, att den växande*

immigrantströmmen var vårt oundvikliga öde, samt att invandringen var lönsam för Sverige” (s. 40). Detta var alltså år 1993, för 24 år sedan. Jag häpnar...

Författarna till boken *”Invandring – sammanbrott eller utveckling?”* – Ingrid Björkman, Jan Elfverson och Åke Wedin hängdes ut våren 1996 i Expressen med ”förbrytarporträtt” och skandalrubriker över ett helt uppslag: ”Främlingshatets nya ansikten”. I vanliga brottmål får ju en anklagad tillfälle att försvara sig, så blev här inte fallet.²

Förföljd av Expo

Flera av författarna berättar hur de trakasserats och förföljts av *Expo* som har som officiell målsättning att bekämpa intoleransen. Jag citerar från Expos hemsida³:

Intolerans är ett samhällsproblem eftersom det skapar misstro mellan människor och förhindrar samexistens. Tillsammans kan vi istället ta ansvar för att skapa ett samhälle som präglas av tolerans och respekt för de mänskliga rättigheterna.

Politiska konflikter ska granskas, analyseras och diskuteras. Det är bra att inte alla tycker lika. Men de intoleranta grupperna reproducerar fördomar och fördomar är inte fakta. Det är ansvarslost att sprida dem. Vi tror på och arbetar för en god och anständig debatt.

Efter att ha läst antologins författares berättelser om hur de blivit hanterade av *Expo*, verkar *Expo* helt klart agera tvärt emot sin målsättning. En mer intolerant

² Bilden och uppgifterna är hämtade från bloggen *Nätverket mot politisk korrekthet* - <http://natverknetpk.blogspot.se/2010/01/kriminaliserad-opposition.html>

³ Expo Stiftelsen - <http://stiftelsen.expo.se/ideer.html>

verksamhet får man nog söka länge efter.

Ingrid Björkman berättar att hon skrev ännu en bok tillsammans med ett par medförfattare, *Flyktingpolitikens andra steg* (1996). Författarna föreslog en intressant metod som kallades ”*kunskapsöverföring genom återvandring*” (s. 41). Den innebar att migranterna skulle få ”*tillfälliga uppehållstillstånd under den tid flyktingen behövde skydd, samt relevant utbildning under tiden. Vid sin återkomst till hemlandet skulle återvändarna, med nyförvärvade yrkeskunskaper i kombination med sin inhemska sociokulturella kompetens, vara väl rustade att delta i det förestående uppbyggnads- och utvecklingsarbetet*” (s. 42) I mina öron låter det som ett alldeles förträffligt förslag. Dessutom menar författarna att återvändarna ”*innan de hunnit bygga upp sin privata tillvaro skulle de under en initial period som biståndsarbetare i sin hembygd kunna få sin försörjning av det internationella samfundet*”. Ingrid Björkman gav också år 2005 ut en skrift, *Exit Folkhemssverige - En samhällsmodells sönderfall* som är slutsåld men ligger som pdf på Internet.⁴

En fundering som Ingrid Björkman för fram är om det kunde finnas en dold agenda bakom kritiken av deras texter och åsikter. ”*Var kanske avsikten i själva verket att genom okontrollerad massinvandring förändra Sverige demografiskt? Göra Sverige mångkulturellt?*” (s. 45).

Massinvandringen skapad av EU-eliten?

Ingrid Björkman berättar att den tidigare tjeckiske presidenten **Vaclav Klaus** i sin bok *Folkvandring* (2016) undrar över om massinflödet år 2015 var utlöst av EU-eliten och sedan utnyttjas av människosmugglare. Migranterna har fått ”inbjudningssignaler” som varit attraktiva. Genom att nonchalera både Dublinförordningen och nationella utlänningslagar gjorde europeiska regeringar det möjligt för migranterna att obehindrat ta sig genom hela Europa och upp till välfärdsländerna i norr. Klaus menar att EU-eliten strävar efter en ökad överstatlig makt. De nationella staterna är ett hinder för detta. Genom massinvandringen och det kaos denna för med sig bryts nationalstaterna ner. De som kritiserar skräms till tystnad ”*genom att stämplas som främlingsfientliga, rasister, fascister. De straffas på mer eller mindre subtila sätt – genom att förlora anställningar och förtroendeposter, uteslutas från den offentliga debatten och fryses ut socialt*”. (s. 46).

I ett betänkande, *Acceptera! Betänkande från den nationella samordningskommittén för Europaåret mot rasism*, SOU 1998:99, med **Mona Sahlin** som

⁴ <http://snaphanen.dk/upload/Exit.pdf>. En anonym bloggare har kritiserat texten - <https://katedervarg.wordpress.com/2010/07/24/en-tartbit-verklighet-ar-inte-sanningen/>. Han kallar den för en ”*kvasiakademisk genomgång av den svenska invandringssituationen*”. Texten ger en aning om hur motståndarna kan tänka och formulera sig.

ordförande, avslöjas en totalitär ideologi som enligt Ingrid Björkman nu skulle ”pressas på svenska folket” (s. 48).

Regeringen beslutade år 1999 att statligt anställda ”skulle återspegla samhällets mångfald. Därmed blev etnicitet ett kompetenskriterium, vilket strider mot regeringsformen”, skriver Björkman (s. 49). Hon berättar också att ingen av det 30-tal propositioner om immigration som tillställdes riksdagen under åren 2005–2014 har innehållit någon konsekvensbeskrivning, vilket måste ha inneburit att riksdagen hade ett bristfälligt beslutsunderlag för immigrationsfrågorna.

Vänstern har blivit salongslek

Mats Dagerlind gör i sitt kapitel *Där flintskalliga har lockar* en viktig analys. Han skriver bland annat att ”De aktörer som borde vara yttrande-, åsikts- och tryckfrihetens främsta väktare har idag förvandlats till dess liemän och dödgrävare” (s. 126). Det är en tuff analys, men efter att ha läst *Priset* och en del annat så verkar det som om jag måste hålla med honom. Det är enormt sorgligt och skrämmande. Vad håller vi på att skapa för samhälle?

Dagerlind granskar den svenska vänstern, vilket kändes extra intressant eftersom jag själv kallat mig för vänster en stor del av mitt 76-åriga liv. Först var jag aktiv medlem i SKP, Sveriges Kommunistiska Parti, några år tills jag blev aktiv Miljöpartist under många år, men fortsatte ha vänstersympatier. Mats Dagerlind skriver att dagens vänster påstår sig föra arbetarklassens talan ”trots att den i själva verket föraktar arbetarklassens åsikter och kultur” (s. 125). Han fortsätter: ”När arbetarklassen inte längre bara är småborgerlig, passiviserad med bröd och skådespel och inte gitter göra revolution, utan har blivit socialkonservativt nationalistisk, då har vänstern helt tappat fattningen och klarar inte ens nödtorftigt att hålla den civiliserade masken” (s. 125).

Mats Dagerlind funderar också över det märkliga fenomen att vänstern, som ju grundar sig på en materialistisk världsbild och därmed har varit starka motståndare till andliga och/eller religiösa perspektiv, nu verkar ha lierat sig med islam. Man synliggör inte islams mörka sidor, som exempelvis de kriminella ungdomsgängen, de parallella samhällen som vuxit upp, de ökande ropen på sharialagar, ”balkongflickornas” utsatthet⁵, där kvinnor inte vågar gå ut efter mörkrets inbrott av rädsla för att bli våldtagna samt att ”judar knappt ens vågar gå ut i dagsljus” (s. 127)

⁵ Uppskattningsvis sker det fem hedersmord i Sverige per år, men mörkertalet är stort då många fall rubriceras som självmord eller olyckor på grund av bristande bevis. I Sverige har vi minst 10 st så kallade ”balkongflickor” som har rubricerats som självmord.
<http://gapf.se/rapporter-och-statistik/>

Jag som nyligen läst **Alf Ronnbys** böcker *Smygande islamism* (2010)⁶ och *Du Gamla Du Fria* (2017)⁷, **Adrian Andersson/Erik Lewins** *Operation Scimitar* (2012)⁸ och **Nicolai Sennels** *Helig Vrede* (2017)⁹ är inte längre förvånad över det som Mats Dagerlind och de andra antologiförfattarna berättar om och varnar för. Snarare blir jag skrämmd över att mainstreammedia inte tar upp dessa problem till offentlig och seriös debatt och att de författare som gör det blir trakasserade och hotade och får betala ett högt pris för att de vågar.

En intressant tanke som Mats Dagerlind framför är: ”i Sverige idag betraktas kommunister som tror på väpnad revolution, enpartistat och proletariatets diktatur som mer salongsfärdiga än Sverigedemokrater, inte bara av socialdemokrater och miljöpartister, utan också bland de borgerliga partierna” (s. 137).

Att vara journalist

Marika Formgrens berättelse är också en smärtsam berättelse om trakasserier, svek, uteslutning och exkommunicering. Hon skriver: ”Notera att jag inte är rädd för att människan mitt emot ska ha läst av mig, utan jag är rädd för att han ska ha läst om mig. Det är inte mina texter som är problemet, det är hur jag har demoniserats av gammelmedia” (s. 121). Hon berättar hur hon älskat sitt arbete som journalist, tills hon upptäckte hur verkligheten blev.

Jag som själv drömde om att bli journalist läste boken med en stor sorg i hjärtat. Jag har visserligen förstått att journalister inte alltid är helt fria att föra fram de tankar och de nyheter de själva anser vara viktiga, och att det som är ”politiskt korrekt” styr innehållet allt mer, men att det var så illa som *Prisets* författare beskriver, anade jag inte.

Jag tänker på den tyske journalisten **Udo Ulfkotte** som i sin bok *Gekaufte Journalisten* (2014) avslöjar hur styrda och betalda många journalister är av CIA, att han själv fick betalt för att skriva ”korrekta” artiklar.¹⁰ Han mördades.

⁶ Min artikel om *Smygande islamism* finns på min Boksida, http://www.piahellertz.com/Smygande_islamism.pdf

⁷ Min artikel om *Du Gamla Du Fria* finns på min Boksida, http://www.piahellertz.com/Du_Gamla_Du_Fria.pdf

⁸ Min artikel om *Operation Scimitar* finns på min Boksida, http://www.piahellertz.com/Operation_Scimitar.pdf - Erik Lewin har under 2016 publicerat *Operation Saif* som är en uppdatering av *Operation Scimitar*.

⁹ Min artikel om *Helig Vrede* finns på min Boksida, http://www.piahellertz.com/Helig_Vrede-Bland_kriminella_muslimar.pdf

¹⁰ Han berättar om sina erfarenheter i en Youtubevideo från 2014 - *European media writing pro-US stories under CIA pressure - German journo* - <https://www.youtube.com/watch?v=sGqi-k213eE>

På AdLibris finns den till engelska översatta versionen till ”bevakning” sen säkert ett år tillbaka för 165 kronor. Den heter *Journalists for Hire: How the CIA Buys the News*. Jag har

Även akademikerna attackeras

Makarna **Kajsa Ekholm Friedman** och **Jonathan Friedman**, båda professorer emeritus i socialantropologi, har utsatts för trakasserier, vilket de berättar om i var sitt kapitel i boken, *De ville att jag skulle avskedas* respektive *Utanför åsiktskorridoren*. Forskare i socialantropologi är ju ofta fokuserade på etnicitetsforskning. Men när Kajsa Friedman synliggör mångkulturalismens negativa konsekvenser för Sverige, ett självklart forskningsfokus för socialantropologer kan man tycka, så blir hon utsatt för obehagligheter. Bland annat fick hon höra att man sagt till hennes barn att deras mamma var ”rasist”. Hennes berättelse är helt otrolig.

Jag fattar inte att man kan agera så inom den akademiska världen. Det är en skam. Även om det, som Jonathan Friedman påpekar, ofta förekommer ”elakheter” på seminarier och i akademiska debatter. Det är ”ganska normalt” skriver han (s. 151. Ja tyvärr är det så... Jag har ju över 30 års erfarenhet av den akademiska världen, men i socialt arbete var vi ganska snälla mot varandra. Men det verkar som om elakheterna som var kopplade till massinvandring och mångkulturell politik var nåt annat än de vanliga ”akademiska elakheterna” på bland annat ”mördarseminarierna”, som är ett vanligt begrepp i den akademiska världen.

Jonathan Friedman skriver att på 1980-talet så förändrades stämningen inom akademien snabbt. Den svenska nationaliteten började ifrågasättas. Identitetspolitiken började utvecklas. ”Mångkulturell politik och massinvandring smiddes samman till en ny övergripande diskurs”, skriver han (s. 151). Han berättar att det blev en total överraskning för paret när de insåg att de befann sig utanför det ”som i den svenska debatten kallas för åsiktskorridoren” (s. 157). Han menar att det numera finns all anledning för oss alla till oro, ”för att inte säga rädsla!” (s. 159). Ja, helt klart håller någonting mycket obehagligt på att hända.

Resan mot stupet

Gunnar Sandelin har valt titeln *Sverige – En resa mot stupet* på sitt kapitel. Hans berättelse är väl den jag mest kan identifiera mig med. Han är också socionom och har arbetat som socialassistent, även om det hette socialsekreterare när jag arbetade på 80-talet. När mina klienter sa: ”Jag ska träffa min sekreterare”. Jag minns att jag hellre hade velat vara socialassistent, som assisterade, d.v.s. kunde

anmält intresse men inget hört. På Amazon finns den engelska versionen i paperback till ett pris av 2,796 US-dollar, d.v.s. 22 691,78 svenska kronor och hard cover 997,09 US-dollar, d.v.s. 8,092,18 svenska kronor. Det är helt klart att ”någon” inte vill att boken ska kunna köpas av den engelskspråkiga allmänheten.

bestå och hjälpa människor. Socialsekreterare lät så administrativt, och det kanske var syftet?

Gunnar Sandelin arbetade i en invandrartät förort till Stockholm. Då var det mest svenskar som bodde där, men *"idag ser det ut som en filial till Mellanöstern"*, skriver han (s. 161). Hans berättelse om socionomutbildningen var en nostalgitripp för mig. Igenkännandet av de flummiga vänsteridéerna och flosklerna, om psykologilektionernas experimenterande, om studenternas samhällskritik och *"solidariteten med de förtryckta folken"*. Han skriver: *"en sådan typ av snällism och missriktat tillmötesgående var svårbegripligt för mig"* (s. 163). Han såg hur skattebetalarnas pengar användes på ett för svenska medborgare svekfullt sätt. Då tillhörde jag dessa *"snällistiska"*, naiva socialarbetare. Idag har jag fått perspektiv på historien.

'STEADY AS SHE GOES'

Resan mot stupet. Hittade bilden nånstans på nätet.

Gunnar Sandelin skolade om sig till journalist och arbetade på Sveriges television, SVT, några år. Han var också pressansvarig för barnrättsorganisationen *Bris* där han hade som uppgift att sprida information om den svåra livssituation som många barn levde under. Även han redovisar siffror, många siffror, bland annat andelen asylsökande under åren och kostnaderna för invandringen, siffror som politikerna viftade bort i debatterna.

Redan på 80-talet var man oroad över den ökande våldtäktsstatistiken. Stockholmspolisen sa att 80 procent av våldtäktsanmälningarna handlade om utländska våldtäktsmän, något som förtegs i massmedia. De kallades istället

”frihetshjältar” (s. 165). BRÅs dåvarande utredningschef **Jerzy Sarnecki** menade att det var viktigt att synliggöra gärningsmännens etnicitet. Gunnar Sandelin konstaterar att Sarnecki knappast skulle säga det idag.

I dagarna har en ”medborgarforskare”, Joakim P Jonasson, genomfört en studie om utlänningar och sexualbrott. Han har begärt ut och analyserat nästan samtliga fällande domar för sexualbrott under åren 2012-2017. Bland annat kom han fram till att män med utomeuropeisk härkomst begår 84% av grova våldtäkter och att svenskar kommer först på fjärde plats, efter afghaner, irakier och somalier. Dessutom fann han att två av tre grova våldtäkter begås av asylsökande eller män som getts uppehållstillstånd.¹¹

Gunnar Sandelin studerade inte bara texter. Han reste också till ett antal flyktingläger i Mellanöstern för att få fördjupade kunskaper om hur asylhanteringen gick till. Tillsammans med K-O Arnstberg har Gunnar Sandelin skrivit boken *Invandring och mörkläggning – En saklig rapport från en förryckt tid* (2013). Den sålde slut direkt. Jag har inte läst boken ännu, den ligger på att-läsahyllan. De fick göra fyra upplagor, vilket innebar att 11,000 personer köpt boken. Det är tydligt att boken svarade på ett behov hos allmänheten.

Ännu en tuff kvinna

Anna Hagwall som blev utesluten ur *Sverigedemokraterna* på grund av en motion hon lämnat in bidrar med ett kapitel i boken. Motionen handlade om att sprida mediaägandet, att ta bort presstödet och att göra SVT till en betalkanal. Hon menar att en anledning till tillståndet i landet är att opinionen styrs av Bonnierkoncernens dominans, en kritik hon inte är ensam om att framföra. Det finns en hel del kritiska kommentarer på nätet, men tyvärr ofta anonyma. Rädsla? För vad?

I en intervju i *Nya Tider*, v 4/2018 berättar hon mer ingående om motionen och uteslutningen ur partiet. Där får hon frågan om SD har en sämre internkultur än andra partier. Hon svarar: ”*Nej det tror jag inte. De flesta riksdagsledamöter är ängsliga opportunister som lydigt röstar så som de blivit tillsagda av partitopparna. Eftersom många av ledamöterna saknar vanliga yrken att falla tillbaka på, godtar de att sitta snällt och hålla med för att inte förlora sin plats och inkomst*”.

Liknande tankar har jag läst tidigare i **Ann-Maria Pålssons** bok

¹¹ Ny undersökning om utlänningar och sexualbrott av Joakim P Jonasson
<https://pjjonasson.wordpress.com/2017/10/23/ny-undersokning-om-utlanningar-och-sexualbrott/> Studien finns på
https://pjjonasson.files.wordpress.com/2017/10/sexualbrottslighet_bland_man_fodda_i_sverige_och_i_utlandet_v3.pdf

Knappptryckarkompaniet – Rapport från Sveriges riksdag (2011).¹² Jag inleder min artikel om hennes bok med orden:

Om du bara ska läsa en enda bok i år, så är detta Boken. Det är nog den viktigaste boken som någonsin skrivits för att man ska förstå varför demokratin *inte* fungerar som den borde göra i Sverige. Anne-Marie Pålsson är dessutom den perfekta personen att skriva boken. Hon är forskare och lärare vid Nationalekonomiska institutionen vid Lunds universitet. Hon har breda erfarenheter av vetenskapligt utredningsarbete, kritisk granskning och analys. Hon hade aldrig engagerat sig i politik. Hon har helt friska och ”oförstörda” ögon när det gäller politiska spel.

I skrivande stund får jag veta att skådespelerskan **Solveig Ternström** lockades att vara förgrundsgestalt för Centern. Hon blev riksdagsledamot för Centerpartiet mandatperioden 2006–2010 men hoppade av och skrev boken *Solveig Ternström – Dagbok 2008–2014 – från Dramaten till Riksdagen*. I dagboken berättar hon om en ”*omtumlande och förvirrande tid på Helgeandsholmen, om partipiskor och maktspel, om riksdagsmännen som maktlösa knappptryckare*”, enligt presentationen på Bokus. Jag har beställt boken.

Vi lever således i ett land där varken journalister eller politiker får utnyttja sina rättigheter, sin åsiktsfrihet, sin tankefrihet och sin yttrandefrihet. Jag upprepar - Det är skrämmande!

Vänsterradikal och högerextremist

En stark politisk röst som deltar med ett kapitel är **Jan Mild**. Han har verkligen gjort en rejäl politisk resa. Han kallar sitt kapitel *En resa utan att man flyttar på sig*. Han har varit både Vpk:are, Socialdemokrat, Miljöpartist och senast Sverigedemokrat. Det är väl bara att konstatera att han skaffat sig en bred och gedigen erfarenhet och kunskap om det politiska Sverige. Men eftersom han ville vara fri politisk skribent så hoppade han av partitillhörigheter. Sen dess har han skrivit artiklar på sin blogg och sin hemsida. Han har blivit kallad ”rasist” och till och med ”nazist”. Han har inte bara rest politiskt. Han har också rest i världen och berättar att han har besökt i över 50 länder.

Hatad och föraktad

Ännu en modig person som vågar säga och skriva och som deltar med ett kapitel är **Ingrid Carlqvist**. Hon kallar sig själv ”alternativjournalist”. Att läsa hur hon

¹² Min artikel om boken finns på min Boksida
<http://www.piahellertz.com/Knappptryckarkompaniet.pdf>.

blir bemött gör mig mörkrädd. Vad är det som gör att människor hatar så primitivt?

Hon har en podcast, *Ingrid & Conrad*, där de genomför intervjuer och kommenterar om det som sker i Sverige och i världen.

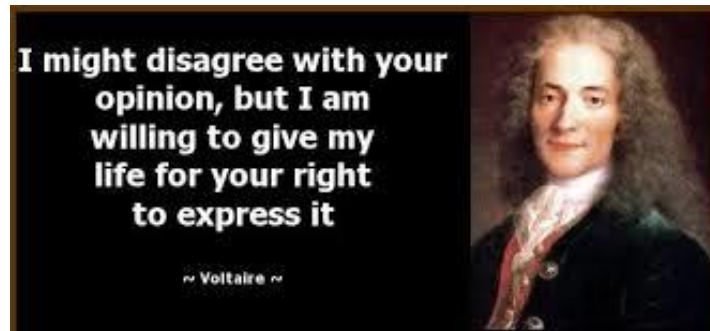
I kapitlet *Journalisternas hat mot en avfälling* berättar hon om föraktet hon får möta från gamla journalistkollegor. De har slutat hälsa på henne.

Brevet till en dotter

Boken avslutas med att K-O Arnstberg skriver ett "brev" till sin dotter, *Sveket*. Dottern har känt sig tvungen att ta avstånd från sin pappa eftersom han "har förändrats" (s. 231). Han konstaterar att deras pappa-dotter-relation "har kraschat". De är inte ensamma. Många relationer mellan föräldrar och barn har kraschet sen någon av dem "vaknat upp" och börjat reflektera över vad som händer i världen.

Arnstberg skriver: "Det fanns en tid när du var stolt över din pappa. Jag skrev i DN, i SvD, i Expressen, i Axess – varken ofta eller regelbundet, men när jag trodde mig ha något viktigt att säga, fick jag säga det. Stora tidningar och tidskrifter recenserade böcker jag skrev. Jag var ofta med i radion, kommenterade både det ena och det andra." Det var så länge han höll sig inom den politiskt korrekta korridoren – och dottern kunde vara stolt. Men när han blev för medveten, för kunnig om samhällets dolda problem, då började det knaka i relationen. När det egentligen är då som dottern borde vara extra stolt över sin modige far.

K-O Arnstberg är inte ensam. Boken har flera författare som fått problem med familj och släktingar och vänner. Det är sorgligt. Just dessa sanningsägare är hjältar som vågar berätta vad de studerat och upptäckt så vi okunniga får läsa, inspireras till att själva undersöka och ta ställning. Jag har själv inte läst mycket av vad de olika författarna skrivit och kan och vill inte uttala mig om det. Jag kanske håller med och jag kanske inte håller med, men det är inte det som är min poäng. Min poäng kan egentligen sammanfattas med ett uttalande som Voltaire påstås ha gjort:

Jag håller inte med om vad du säger,
men jag är beredd att gå i döden för din rätt att säga det.¹³

Vi har alltför länge haft en tystnadens kultur i landet. Den brukar symboliseras med de tre aporna som håller för munnen, ögonen och öronen.

Min uppfattning är att *Den Fjärde Apans Tid* nu har kommit. Det är apan som både vågar lyssna, se och tala och dessutom agera.

Jag önskar verkligen att alla tar sig tid att läsa *Priset* och reflekterar över sitt eget förhållningssätt, dels mot sig själv och sin egen attityd till sig själv som sanningssökare, men också sin attityd och sitt förhållningssätt till andra som

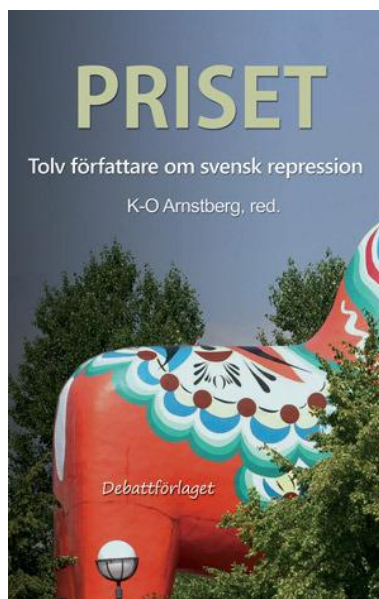
¹³ Detta citat brukar ofta felaktigt tillskrivas Voltaire. I själva verket skrevs detta av Evelyn Beatrice Hall under pseudonymen *Stephen G. Tallentyre* i Voltaire-biografin *The Friends of Voltaire* (1906), som en summering av Voltaires attityder som de uttrycks i *Traktat om toleransen*. (Wikipedia)

söker sanningen och förmedlar den. Har jag lätt att stämpla andra som ”rasister”, ”främlingsfientliga”, ”nazister” och liknande och slutar lyssna på dem bara för att de tycker och tänker annorlunda än jag? Eller är jag öppen för att studera alla perspektiv i olika sakfrågor och känna tolerans mot oliktankande och olikkännande? Dessa frågor blir allt viktigare nu i ett samhälle där det verkar tydligt att Makteliten gör allt för att förstärka de motsättningar och konflikter som uppstår mellan olika människor, att söndra för att kunna härska.¹⁴

Låt oss istället utveckla Sam-Talet, Dia-Logen med varandra, utveckla en djupare tolerans och lära av varandra. En vacker dag kommer vi att behöva varandra. Låt oss knacka på Helvetets port tillsammans!

Jag brukar ofta tänka på den antinazistiske prästen **Martin Niemöllers** mycket talande och varnande rader:

I Tyskland kom nazisterna för att hämta kommunisterna
och jag sade ingenting eftersom jag inte var kommunist.
Sedan kom de och hämtade judarna
och jag sade ingenting eftersom jag inte var jude.
Sedan kom de och hämtade fackföreningsmedlemmarna
och jag sade ingenting eftersom jag inte var fackföreningsmedlem.
Sedan kom de och hämtade katolikerna
och jag var protestant så jag sade ingenting.
Sedan kom de och hämtade mig....
Vid det laget var det ingen som sade något.

¹⁴ **Söndra och härska** (latin divide et impera) är en angreppsmetod, problemlösningsmetod respektive krigföringsmetod som går ut på att dela upp ett större sammanhang i mindre delar. Förhoppningsvis kan därefter dessa mindre delar behandlas enklare än det större mer komplexa sammanhanget. (Wikipedia)